C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Popelka.pdb

PDB Name: Popelka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

<!DOCTYPE HTML PUBLIC "-//W3C//DTD HTML 3.2 Final//EN">Popelka
Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

Jednomu bohatému muži onemocněla žena, a když byla cítila, že přichází konec, zavolala si k posteli svoji jedinou dceruška a pravila jí:
"Milované dítě, zůstaň dobrá a zbožná, tak bude Bůh vždy stát při tobě a já se na tebe budu z nebes dívat."
Pak zavřela oči a zesnula.
Dívka každý den chodila na matčin hrob a plakala a zůstávala dobrá a zbožná.
Když přišla zima, pokryl hrob sníh jako bílý šátek, a když opět zazářilo na jaře sluníčko, oženil se ten pán s jinou ženou.
Ta žena přivedla do domu dvě dcery, které byly krásné a bílé na pohled, však ošklivé a černé na duši.
Tu nastaly ubohé pastorce zlé časy.
"Proč by měla ta hloupá husa sedět s námi u stolu?" řekla matka: "Kdo chce chleba jísti, musí si ho napřed vysloužiti, marš za děvečku!"
Vzala dívence její krásné šaty a natáhla ji šedivou starou halenu a podala jí dřeváky.
"Podívejme se na tu pyšnou princeznu, jakpak je vyšňořená!" volala, smála se jí a zavedla ji do kuchyně.
Tam musela dívenka od rána do večera dělat ty nejtěžší práce, brzičko ráno vstát, vodu nanosit, rozdělat oheň, vařit a mýt nádobí.
Návdavkem k tomu činily jí sestry všechny myslitelné zlé kousky, aby ji trápily, vysmívaly se jí, házely jí hrách a čočku do popela a ona u toho pak musela sedět a přebírat to. Večer, když už byla prací unavena, si nešla lehnout do postele, nýbrž musela ulehnout vedle krbu do popela. A protože byla stále celá zaprášená a špinavá, zapomněli její jméno a začali jí říkat Popelka.
I bylo se jednou událo, že se otec chystal na výroční trh a zeptal se nevlastních dcer, co jim má přinésti.
"Krásné šaty!" odvětila první.
"Perly a drahokamy!" řekla druhá.
"A tobě, Popelko?" zeptal se: "Co ty by jsi chtěla?"
"Otče, první větévku, která vám na zpáteční cestě zavadí o klobouk, tu mi přineste."
Otec nakoupil pro dvě nevlastní dcery krásné šaty, perly a drahokamy, obrátil se k domovu, a když projížděl kolem zeleného křoviska, šlehnul ho jeden lískový prut a srazil mu klobouk. Tak ten prut ulomil a vzal sebou.
Když přišel domů, dal nevlastním dcerám, co si byly přály a Popelce proutek z lískového keře.
Popelka mu poděkovala, běžela k matčině hrobu a ten proutek zasadila do země a tak velmi plakala, že slzy do země vsakovaly a ten proutek se jimi osvěžoval. Tu počal růst a stal se z něj krásný stromek. Popelka sem chodila každý den po třikráte, plakala a prosebně se modlila a pokaždé přiletěl bílý holoubek, usedl na ten stromek, a když byla svoje přání vyslovila, tu jí byl holoubek hodil to, co si přála.
Toho času král uspořádal ples, který měl tři dny trvat a na který byly pozvány všechny krásné dívky země, neboť si z nich chtěl jeho syn vybrati nevěstu.
Ty dvě nevlastní sestry, když byly slyšely, že se na tom plese taky ukázati mohou, byly veselou myslí celé posedlé, zavolaly Popelku a poručily jí:
"Učesej nám vlasy, vykartáčuj nám botky, utáhni nám pevně šněrovačky, jdeme na svatbu na královský zámek!"
Popelka poslechla, ale plakala, protože by také ráda s nimi k tomu tanci šla, i prosila macechu, aby jí to byla dovolila.
"Ty, Popelko?" odvětila macecha: "Vždyť jsi celá od prachu a špíny a chtěla by jsi na svatbu? Nemáš žádné šaty ani boty a tancovat neumíš!"
Ale když byla Popelka v prosbách neustala, tu macecha nakonec pravila:
"Nasypu ti do popela mísu čočky, a když tu čočku během dvou hodin přebereš, tak můžeš jít s námi."
Tu Popelka vyběhla zadními dveřmi na zahradu a zavolala:
"Mírní holoubkové, něžné hrdličky, ptáčkové z pod klenby nebeské, poleťte ke mne, pomozte mi přebírat, dobré zrnka do misky, ty špatné do volátka!"
Tu přiletěli skrze okno do kuchyně dva bílí holoubkové, po nich hrdličky a nakonec tam cvrlikali a poletovali všichni

ptáčkové, co jich na obloze lítá; snesli se do popela.
Holoubkové kývali hlavičkami a začali zobat zob! zob! a po nich i ostatní ptáčkové zob! zob! a všechna dobrá zrníčka házeli do misky. Sotva jedna hodina uběhla, byli ptáčkové s tou prací hotovi a uletěli opět pryč.
Tu zanesla Popelka mísu matce, těšila se a věřila, že bude moci na ten ples jíti. Ale macecha pravila:
"Ne, Popelko, nemáš žádné šaty a neumíš tancovat, byla by jsi jen k smíchu."
A když byla Popelka plakala, tu jí řekla:
"Když dvě mísy čočky za jednu hodinu z popela vybereš, můžeš jít s námi!" a myslila si: "Nepůjdeš stejně nikam."
A když jí ty dvě mísy čočky do popela vysypala, tu Popelka vyběhla zadními dveřmi na zahradu a zavolala:
"Mírní holoubkové, něžné hrdličky, ptáčkové z pod klenby nebeské, poleťte ke mne, pomozte mi přebírat, dobré zrnka do misky, ty špatné do volátka!"
Tu přiletěli skrze okno do kuchyně dva bílí holoubkové, po nich hrdličky a nakonec tam cvrlikali a poletovali všichni ptáčkové, co jich na obloze lítá; snesli se do popela.
Holoubkové kývali hlavičkami a začali zobat zob! zob! a po nich i ostatní ptáčkové zob! zob! a všechna dobrá zrníčka házeli do misky. Sotva půlhodina uběhla, byli ptáčkové s tou prací hotovi a uletěli opět pryč.
Tu zanesla Popelka mísu matce, těšila se a věřila, že bude moci na ten ples jíti. Ale macecha pravila:
"Nic ti nepomůže, s námi nepůjdeš, nemáš šaty a neumíš tancovat, nebudeme skrze tebe k posměchu!"
A s těmi slovy se k Popelce obrátila zády a pospíchala se svými pyšnými dcerami pryč.
Když nyní nikdo nebyl doma, šla Popelka k matčině hrobu pod lískovým keřem a volala:
"Stromku třepotej se a chvěj!
Zlatem a stříbrem mne oblékej!"
Tu jí hodil dolů holoubek zlatěstříbrné šaty a hedvábné, stříbrem vyšívané střevíčky. Ve chvilce se Popelka oblékla a šla na ples.
Její matka ani sestry jí nepoznaly, pomyslily si, že to musí byt nějaká cizí princezna, tak krásně ve svých zlatých šatech vypadala. Na Popelku nebyly ani pomyslily, neboť věřily, že sedí doma ve špíně a hledá čočku v popelu.
Princ ji šel naproti a vzal ji za ruce a tancoval jen s ní, a když si byli pro Popelku jiní tanečníci přišli, tu jim pravil:
"To je moje tanečnice!"
Tak tancovali, dokud nebyl večer a Popelka chtěla jít domů, ale princ jí řekl:
"Půjdu s tebou a doprovodím tě!"
Neboť chtěl vědět, odkud ta krásná dívka pochází. Ale Popelka mu cestou uprchla a schovala se mu do holubníku. Tak tam prince čekal, dokud nepřišel Popelčin otec a řekl mu, že tam ta cizí dívenka se schovala. Tu si stařec pomyslil:
"To by musela být Popelka."
A nechal si přinést sekeru a ten holubník podťal, ale uvnitř nikdo nebyl.
A když přišel otec domů, ležela Popelka ve svých špinavých šatech v popelu, neboť z toho holubníku dávno už seskočila a běžela k lískovému keři, tam si stáhla šaty a položila je na hrob, holoubek je zase odnesl a ona si oblékla svůj šedivý kabátek a do popela v kuchyni se položila.
Druhého dne, když ples započal a rodiče a sestry odešli, tu běžela Popelka k lískovému keři a zvolala:
"Stromku třepotej se a chvěj!
Zlatem a stříbrem mne oblékej!"
A tu jí hodil holoubek zase šaty, co byly krásnější než včera. Když se v nich byly na plese objevila, každý musel nad její krásou užasnout. Princ na ni už čekal, když se objevila, hned ji popadnul za ruku a tancoval zase jen s ní. Když pro ni jiný tanečník přišel tu pravil:
"To je moje tanečnice!
A když byl večer a chtěla domů, tu šel princ zase s ní, protože chtěl vědět, z kterého domu pochází, ale Popelka mu zase cestou utekla a vběhla do zahrady za domem. Tam stála krásná hrušeň a ona rychle jako veverka vyšplhala nahoru a princ netušil, kam se poděla. Počkal, dokud nepřišel její otec a řekl mu:
"Ta krásná dívka mi zase zmizela a já si myslím, že je na téhle hrušni."
Otec si pomyslel:
"To by musela být Popelka."
Nechal si přinést sekeru a strom podťal, ale nikdo na něm nebyl. A když přišel domů, našel Popelku ležet v popelu; jak by taky ne, když ona dávno na druhé straně z toho stromu seskočila, své krásné šaty holoubkovi k lískovému keři zanesla a svoji špinavou halenu si zase oblékla.
Třetího dne, když se ples započal a rodiče a sestry odešli, tu běžela Popelka k opět k matčinu hrobu a zvolala:
"Stromku třepotej se a chvěj!
Zlatem a stříbrem mne oblékej!"
A holoubek ji hodil dolů šaty, které byly ještě krásnější a střevíčky byly celé ze zlata. Když byla na ten ples přišla, nevěděl nikdo, co překvapením říci. Princ tancoval celou dobou jen s Popelkou, a když si byl někdo jiný o ní žádal, tu pravil:
"To je moje tanečnice!
Když byl večer, chtěla jít Popelka domů, princ ji doprovázel, ale ona mu zase rychle utekla, aby ji následovat nemohl. Ale princ takovou lest připravil, že celé schody toho domu nechal natřít smůlou, a když po nich Popelka běžela, její levý střevíček uvíznul. Princ jej zvedl, byl malinký a půvabný a celý ze zlata.
Druhého rána šel princ k Popelčinu otci a pravil mu:
"Žádná jiná se mnou nevěstou nestane než ta, které tento zlatý střevíček na nohu padne."
Tu se obě sestry zaradovaly, neboť měly krásné malé nožky.

Ta nejstarší šla se střevíčkem do komory a chtěla si jej vyzkoušet, její matka při ní stála. Ale skrze velký palec jej nenatáhla, střevíček ji byl malý, tu ji matka podala nůž a pravila:
"Ten palec uřízni, až se staneš královnou, nebudeš chodit pěšky!"
Tak dívka palec uřízla, natěsnala nohu do střevíčku , potlačila bolest a šla k princi. Ten posadil nevěstu na koně a jel s ní pryč.
Ale museli jeti kolem toho hrobu, kde na lískovém keři seděli dva holoubkové a volali:
"Hleďme na ten zjev,
ze střevíčku kane krev!
Střevíček malý přec byl,
princ navku si vyvolil!"
Tu se princ podíval na dívčinu nohu a uviděl, jak ji prýští krev. Obrátil koně a zavezl falešnou nevěstu zpátky domů, kde jim řekl, že to není ta pravá, že jiná dívka má střevíček vyzkoušet.
Tak ta mladší vzala střevíček a šla do komory, palec do střevíčku lehce vklouzl, ale měla velkou pata. Matka ji podala nůž a řekla:
"Uřízni si kus paty, až budeš královna, nebudeš chodit pěšky!"
Tak si dívka kus paty uřízla a nohu do střevíčku natěsnala, potlačila bolest a šla k princi. Ten ji posadil na koně a jeli pryč,
Když byli jeli kolem hrobu, kde na lískovém keři seděli holoubci a volali:
"Hleďme na ten zjev,
ze střevíčku kane krev!
Střevíček malý přec byl,
princ navku si vyvolil!"
Tu se princ podíval dolů na její nohu a uviděl, jak má punčošku celou krvavou. Tak obrátil koně a přivedl falešnou nevěstu zpět domů.
"To není ta pravá!" řekl: "Nemáte ještě jinou dceru?"
"Ne!" odvětil otec: "Jen po mé zemřelé ženě zůstala mrňavá Popelka, ale ta nemůže být tvoji nevěstou."
Princ mu řekl, aby pro ni poslal, ale matka odvětila:
"Ale ne, ta je tak špinavá, že si nemohu vůbec dovolit vám ji ukázat."
Ale princi jinak nedal, dokud Popelku nezavolali.
Popelka si umyla ruce a obličej, vešla dovnitř a poklekla před prince, který ji podal zlatý střevíček. Posadila na stoličku a sundala si dřevák a obula si střevíček, padl ji jako ulitý.
A když se postavila a princ uviděl její obličej, tu poznal onu krásnou dívku, se kterou l tančil a zvolal:
"To je moje pravá nevěsta!"
Macecha a obě sestry se vyděsily a zlostí byly celé bez sebe, ale princ posadil Popelku na koně a jel s ní pryč.
Když jeli kolem lískového keře, tu ti dva bílí holoubci zazpívali:
"Hleďme na ten zjev,
ve střevíčku žádná krev!
Střevíček její to byl,
princ dobře si vyvolil!
A když to byli zazpívali, slétli z lískového keře a sedli si Popelce na ramena, jeden na pravou, druhý na levou stranu.
Když princ slavil s Popelkou svatbu, přišly na ní i ty dvě falešné sestry. Chtěly se jí zalichotit a zajistit si podíl na jejím štěstí.
Když šli svatebčané do kostela, byla ta starší sestra po její pravici a mladší po levici, tu ti holoubci každé z nich vyklovli oko.
A potom když byly z kostela vycházely, byla ta starší sestra po levici a mladší po pravici, holoubci jim vyklovli to zbylé oko. A tak byly za svoji zlobu a závist potrestány slepotou do konce svých dní.